

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Máriáss Imre*

Cím: *Muzsika árad a magyar kertekből*

Forrás: *Budapesti Hírlap*

Bpest

(Hely)

1936 VII. 19

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1936"

Személy

Helyszám

MUZSIKA ÁRAD A MAGYAR KERTEKBŐL

Mit látott tizenkilenc német város kertésze Budapesten

Három kérdést terjesztettünk a most Budapesten időző németországi kertész-vendégek elé:

Mi tetszett Budapesten?

Mi nem tetszett?

Miben látták meg a magyar lelket.

A Gellért-szálló kistermében a főváros által adott díszebéd vége felé köszöntöttünk rájuk, ahol sok jó ember élér kis helyen alapon összesen harmincnégyen ültünk a huszónyolc ember számára készült asztalnál. Úgy ültek ott a német kertészek a magyar vendéglátókkal, mint túlsűrűn ültetett bokrok. A bokornak hat virága — gyorsan eltűnő virága — a hatalmas, szivárványszínű parfék voltak.

A három kérdésre először a német vendégek vezetője, Kempkes, Berlin legnagyobb kertészetének vezérigazgatója válaszolt.

— Ötvenedszer vagyok Budapesten — mondotta — s ha háromnegyed év eltelik

otthon, úgy érzem, el kell látogatnom Magyarországra. Nem tudnám megmagyarázni, mi vonz ide. Valami megnevezhetetlen jó, ami otthon hiányzik. Ezért is indítványoztam, hogy utunkat hajón tegyük meg és este érkezünk Budapestre, mert tudom, hogy az a látvány, amely itt az idegent fogadja, egyszerűen felejthetetlen. Kollégáim a szó szoros értelmében könnyekig meghatódtak a tündéri kép láttára s hogy mindjárt arra a kérdésre is feleljek, hogy mi nem tetszett, megmondom: nem tetszett a grammofoon-muzsika. A csodálatos képet és hatást ugyanis megzavarta, hogy a hajón rossz grammofoonon stílustalan muzsikát játszottak.

— Bizonyára tud a mi otthoni mozgalmunkról: Kraft durch Freude. Amikor legutóbb az egyik ilyen kirándulóhajónkal ezernyolcszázan az Északi tengerre utaztak és a fjordokhoz értek, a hajón kiadták a jelszót:

— Senki ne szóljon egy szót sem.

— Néma csendben fogadta magába a mi közönségünk a fjordok szépségét s a nagy csendben halkan Grieg-muzsikát játszottak a hajón. Mennyivel tökéletesebb lett volna a hatás, ha mi is néma csendben érkezünk és jó grammofoonon például a Himnuszt játszották volna.

A virágok muzsikája

— Mint szakembernek, feltűnt a főváros parkjainak és kertjeinek megsemmisítő látásakor, hogy Magyarországon nagy szerep jut az egyes növényeknek, vagy más-kép a növény egyedeknek. Nálunk inkább a tömeghatásokra helyezik a hangsúlyt. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ez kevésbé szép; csupán csak annyit, hogy — más.

Az interjú után a zsúfolt asztal közönségének elmondotta három kérdésünket és a vendégek a vezetőnél történő jelentkezés sorrendjében tették meg észre-

vételüket. A katonás sorrend ellenére rendkívül közvetlenül adtak egymásután intervjút a vendégek, hatvannyolc szem között — a plénum előtt.

Mindnyájan hangsúlyozták a magyar vendégszeretetet, amellyel nem tudnak betelni.

— Ami a vendégszereteten kívül különösképpen feltűnt, — mondotta az egyik német kertész — az a főváros kertészetének ápoltsága és erős szervezethez való rendje. A másik a parkok és terek szépsége. A szivárvány színeiben pompáznak a parkok, életörömet lehelnek a virágok és muzsikát árasztanak. Budapesten nemcsak a cigányzene, hanem a virágok is kifejezik, hogy itt a vidám lélek

ritmusa árad és ez az, ami bűbájával megfogja az idegen lelkeket.

—iVrág és szemét

— Nem tetszett azonban, hogy sok helyen a fákat reklám-hengerrel veszik körül, sőt sok helyen a fákra szeméthyűjtőket szerelnek. Stílustalannak találok: a reklám és a szeméthyűjtő nem fér össze a természet szépségével még akkor sem, ha csupán utcákat szegélyező fákról is van szó.

Müncheni vendégünk ezt mondotta:

— Mélyen meghatott mindnyájunkat a Szabadság-téren Magyarországnak virá-

gokkal életrekeltett képe, a fekete szegélyű határokkal. A szabadság és függetlenség után való vágyakozás és törekvés intett felém mindenfelől.

Vidám hangulat uralkodott a kisteremben a vendégek és itthoniak között, de túl vidámságon és kedélyen nyilvánvalóvá lett, hogy a magyarokat és német vendégeinket *bajtársi kapocs fűzi egybe: a természet szeretete és védelme*. Bizonyosága volt ennek, hogy a vendégek hála-képen magyar kollegáiknak, különböző ritka növény- és virágfajtát küldenek.

Csak az ebéd befejeztével került sor ideutazásuk történetének ismertetésére.

A vendégek a Német Kertművészek Egyesülete tagjai. A székesfőváros kertészete tagjainak június havában volt alkalmuk meghívni a német fővárosok kertészetének igazgatóit és tanácsosait. A drezdai kertművészeti kongresszus, amely most július 15-én végződött, a meghívás következtében úgy határozott, hogy ez

évi tanulmányútját Budapesten végzi. A vendégeknek Viola Rezső dr. műszaki tanácsos elképzelése szerint elsősorban azokat a parkokat és tereket mutatták be, amelyeket homlokegyenest más rendszer szerint képezték ki, mint ahogy Németországban szokásos.

Éppen azért volt különös élmény számukra a főváros kertészete, amely az ő állításuk szerint is, nemzetközi viszonylatban az elsők között áll. Hátha még tudnák, hogy csekély anyagi eszközökkel rendelkeznek s az eredményt legfőképpen a vezetőség szinte fanatikusan lelkes munkájának köszöni.

A vendégek lelkesen megéljenztek Szipőcz Jenő főpolgármestert, akinek nevében Viola Rezső dr. üdvözölte őket.

Ebéd után a Margitszigetre mentek a vendégek Szilágyi József és Jancsó Vilmos kertészeti főtiszt vezetésével.

— *Wili, bo bist du?* — hangzott többfelől készülődés közben.

Jancsó Vilmos dr. és Szilágyi József ugyanis autón látogatták végig a tizenkilenc város kertészetét és a két kiváló szakember kedves egyénisége igen nagy

részben járult hozzá, hogy a német vendégek Budapestre jöttek.

A Margitsziget varázslatosan zöld árnyékos útjain uzsonna után sétára indultak. Hosszasan álltak meg egy-egy Európában is ritka fa, virágsokor előtt és lelkesen magyaráztak egymásnak.

— Tündéerkertben járunk — jegyezte meg az egyik.

És fent az ágon a magyar rigó vigan helyeselt...

MARIASS IMRE